

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

KVĚTEN 2024 *** ROČNÍK XXV. *** ČÍSLO 5

Citát inspirující:

Nepíši proto, aby mě nějaký čtenář měl, nebo neměl rád. Ota Filip

Draga Zlatníková

KAŠNA

Dnes jsem byla kašnou
Naházeli do mě mince dějů
malé i velké
se symboly radosti i děsů

(úryvek)

DALŠÍ SLEPICE

Letošní ročník Řehečské slepice přinesl jednu novinku. Při rekonstrukci budovy Knihovny Václava Čtvrťka jsme museli hledat náhradní prostory.

Nakonec jsme zvolily pobočku na Novém Městě v Jičíně, v tzv. Bunkru. A bylo to řešení šťastné, neboť sice není bezbariérové, ale poskytlo azyl vyhovující, dokonce bylo možná výhodou, že účastníci měli k sobě blíž. Nemyslím tím, že byli více natěsnáni, což možná i byli, ale opět spolu našli společnou řeč lidí, kteří se neznali. Sešli se v jedné knížce a tady se reálně potkali. Je dobře, že si měli co říct. Když se dívám na fotografie z akce, vidím, že se živě diskutuje a nikdo se nestraní. Prostě jsme jedna parta.

Pochopitelně jádro tvořili tradiční účastníci, kteří, ač nesoutěží, si nenechají další ročník ujít. I já se na naši společnou akci těším, i když si ji plně užili až vlastně po jejím skončení, kdy posedíme a na přetřes přijdou všelijaké věci, nejen ty literární.

V tom má „Slepice“ nezastupitelnou roli. Opět jsem si uvědomil, že nebýt Slepice, většinou bychom se neznali. Jsme z různých koutků naší země, ale víme o sobě, píšeme si maily, fandíme si, máme radost ze vzájemných úspěchů při vydání knížky, setkáváme se i mimo soutěž v osobním životě! Je nám společně dobře! A na letošním setkání přibyli další kolegové a přátelé od pera, dneska spíš od počítače.

Měl jsem radost, že dorazil třeba liberecký Otto Hejnic. Na začátku 90. let mi uveřejňoval jako mladému začínajícímu autorovi povídky v tamních novinách. Pak jednou přijel na Slepici a vrátil se.

Takže to jsou ta největší ocenění, kterého se Řehečské slepici mohlo dostat. Lidé se rádi vrací! Naše slípka opravdu spojila lidi! A za to ji, ale i vám všem, kteří jste přijeli, kteří ji dotváříte svým smíchem, patří velký dík!

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Pavel Velešovský získal Cenu hejtmana Řehečského kraje Ferdinanda Krasavce na 23.ročníku Řehečské slepice za povídku *Literární soutěž*. Povídka byla uveřejněna ve sborníku *Tajemství Řehečského moře*.

- Na počátku dubna vyšla eKniha Václava France *Před pacientem se neschováš aneb Z čeho se může radovat zubař*. Vyšla v nakladatelství Martin Koláček Eknihy jedou. Viz: https://eknihyjedou.cz/pred_pacientem_se_neschovas .

- Finále 23.ročníku Řehečské slepice proběhlo v sobotu 6.dubna 2024. Záznam celé akce můžete vidět na <https://www.youtube.com/watch?v=Fi5litgjC3I> .

Václav

ČAJ č. 212 – KATEŘINA HRDINOVÁ

V májovém ČAJi přivítáme básnířku Kateřinu Hrdinovou z Bystřece, která se představuje výběrem Černými okraji světa. Rozhovor poskytl Jiří J. Čutka. Autor oceněný Jivínským Štefan nedávno vydal knihu fejetonů *Spěchám na svět k obědu* (píši o ní v krátké recenzi). Pan Čutka s humornou nadsázkou přiznal, že : „S Nobelovkou samozřejmě počítám – jako každý.“

Vzpomeneme 110. výročí úmrtí Irmy Geisslové prostřednictvím díla Jany Hofmanové a domácí autory zastupuje poezie Ilony Pluhařové.

Dvanáctou částí pokračují moje vzpomínky na organizované psaní na Jičínsku.

Václav

Víte, co je to slam poetry?

Víte, co je to slam poetry? Já už jo! Díky Knihovna Václava Čtvrťka v Jičíně a Michaele Sehnalové obzvlášť jsme s manželem strávili úterní podvečer na velmi inspirativní akci.

Dle wikipedie je slam poetry performativní žánr autorské poezie, při kterém básníci předvádějí mluvenou poezii před publikem.

Z kulturního hlediska se slam poetry vymyká dřívějšímu obrazu poezie jako elitářské nebo rigidní umělecké formy. Ačkoli se formáty mohou lišit, slamy jsou často hlasité a živé, s účastí publika, povzbuzováním a dramatickým projevem.

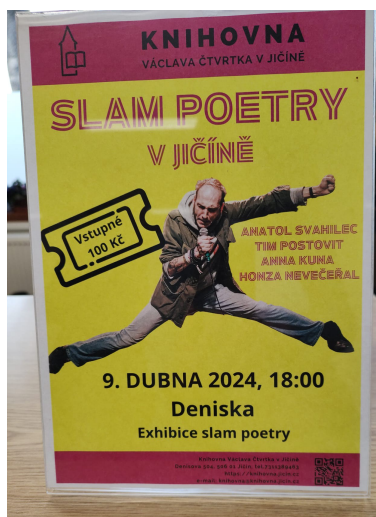
Ano, bylo to dramatické. A taky vtipné, sprosté, lechtivé, syrové, opravdové, aktuální a za mě obdivuhodné! Vážně mě těší, že jsou v řadách nastupující generace lidi, kteří to tak umí se svou mateřtinou, nebojí se ožehavých témat a navíc dokážou svoje práce tak brilantně předvést publiku. Zde vystupovali Anatol Svahilec, Anna Kuna, Tim Postovit a Honza Nevečeřal. My jako publikum jsme nejen tleskali, ale taky hodnotili.

Anatol Svahilec ve svém prvním vstupu předvedl improvizaci, což je zase o kousek vyšší level. Celé slamové klání vyhrál, ale o prsa. Skvělí byli opravdu všichni čtyři.

Mrzelo mě jen to, že jako správní mladí a chudí umělci spěchali na vlak, a tak nebyl prostor položit jim pár otázek. Nevadí, třeba příště. Koupila jsme si alespoň jednu z nabízených sbírek slamů právě od Anatola.

Až někde uvidíte plakátek podobný tomu, co jsem vložila, neváhejte ani chvíli a běžte si je poslechnout. Stojí to za to!

Dana Beranová (Převzato z facebookových stránek)

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Susanne SKOGSTAD – TIŠINA
Nakladatelství Bourdon v roce 2022
Překlad: Tereza Blatná

Román bilancující se životem po odchodu blízkého člověka. Hlavní hrdinka ztrácí svého manžela a těžko hledá smysl dalšího života. V domě, kde prožili spolu většinu života, jej stále potkává, hovoří s ním a konfrontuje svoje vzpomínky se svými třemi dětmi.

Susanne Skogstad (*1992), norská autorka vyrostla v oblasti západonorských fjordů, patří mezi nejtalentovanější mladé autory ve Skandinávii. Její literární debut *Tišina*, inspirovaný mimo jiné i v Česku oblíbenými baladickými romány od Jona Fosseho, se v severských zemích dočkal nadšeného přijetí kritiků i čtenářů. Skogstad se také podílela na úspěšné sbírce povídek a čtenáři nejen v Norsku už se těší na její druhý román, který by měl vyjít v roce 2022.(zdroj životopisu: <https://www.kosmas.cz/>)

Kniha je to smutná, pesimistická. Rozhodně to není oddechové čtení. Autorka podává výpověď o životě jedné rodiny v krátkých větách, úsporně staví každý dialog.

Hlavní hrdince chybí manželův optimismus a smysl pro humor. Srovnává jej s dětmi, hlavně s nejstarším synem Jonem. Ten především nutí matku, aby svůj život žila dál. Přebírá pozůstalost po otci, ale každá věc má pro vypravěčku nějaký význam, přináší ji určitou vzpomínku na kus společného života, se kterým se těžko loučí. Synové Jon a Jakob a dcera Solveig jsou jedinými lidmi, se kterými komunikuje. Nakonec upadne a syn přes její výhrady umístí matku do domova seniorů.

Příběh vypráví o lásce dvou lidí, jejich hledání i objevování v životě. Nostalgický příběh o posledních věcech v životě člověka je někdy až sebelítostný, u mě vyvolal i spoustu asociací právě z konce života rodičů.

Václav

**23. ROČNÍK ŘEHEČSKÉ SLEPICE
A PŘEDSTAVENÍ KNIHY
TAJEMSTVÍ TŘINÁCTÝCH KOMNAT
ANEB
JAK SE ŘEHEČSKÉ MOŘE DOSTALO
DO HLEDÁČKU SVĚTOVÝCH MÉDIÍ**

6. dubna 2024 se do světa rozletěla bombastická zpráva - v Řehečském moři byl zachycen pohyb tajemného stvoření ne nepodobného Lochneské nestvůře. K místu objevu začali mířit přenosové štáby, místní obyvatelé, pozorovatelé, řehečský hejtman a dokonce bylo i spěšně vypraveno letadlo pro krále Charlese. Jako jeden z prvních se na místo dostavil pohotovový reportér, který zprostředkoval přímý přenos nejen senzacechtivým divákům a posluchačům do různých konců světa, ale rovněž i návštěvníkům 23. ročníku Řehečské slepice.

Není obluda jako obluda a občas se stává, že zprávy, které se na první pohled zdají být šokující, mohou mít prozaické vysvětlení, což může být pro leckoho zklamáním. To však nic nemění na tom, že všichni, kteří se sešli v Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně a měli tento přenos doslova z první ruky, strávili pohodové, milé a přátelské odpoledne. Někteří si převzali ceny, které získali v rámci 23. ročníku literární soutěže Řehečská slepice, jiní se účastnili křtu knihy Tajemství třináctých komnat a všichni si zazpívali s Řehečským kvartetem zajišťujícím hudební doprovod. S ohledem na počet hráčů sice nedostalo svému názvu, ale veselou hudební produkci to ani v nejmenším neohrozilo.

Stejně tak, jako není obluda jako obluda a senzace jako senzace, není ani pořadatel jako pořadatel. Přesněji řečeno mnohdy není žádný, zejména v časech, kdy jsme se ještě pořádně nenadechli po různých omezeních a rovněž kdy současné dění optimismu a dobré nálady příliš nesvědčí. O to vzácnější je, když si někdo vezme na starost pořádání podobné akce a udržuje její tradici i kvalitu bez ohledu na to, že se jedná o organizačně, finančně a časově náročný úkol. Velké uznání a poděkování proto patří Václavu Francovi a jeho blízkým, kteří se tohoto úkolu i letos zhostili. Nepochybuju o tom, že

nikdo z nás, kteří jsme se do Jičína vydali z různých konců naší země, nelitoval.

Iva Tajovská

NOVÁ EKNIHA VÁCLAVA FRANCE

Před pacientem se neschováš aneb Z čeho se může radovat zubař - Václav Franc

Václav Franc píše vtipně o zubařích, sestřičkách, dentistech, medicích, profesorech, a hlavně a zejména o pacientech. Píše s dokonalou znalostí prostředí a s dokonalou znalostí lidí. Řadu příběhů sám zažil, některé přidali kolegové či vyslechl od pacientů. Jako stomatolog a zároveň zkušený vypravěč dokáže třeba jen v kratičké epizodě, často v jediném rychlém záběru, zachytit malé

i velké komedie či tragédie, jež se dennodenně odehrávají na jevišti zvaném zubní ordinace. Kniha obsahuje i delší povídky a dvě pohádky ze zubního prostředí.

Autor umí pobavit, rozveselit, rozesmát – a samozřejmě i odborně poradit. mimochodem: Víte, která pasta je nejlepší? – „Ta, se kterou si aspoň dvakrát denně čistíte zuby!“

Všechna vyprávění spojuje jak společné téma, tak laskavý humor; autorovo pochopení pro lidské slabosti, jeho typická ironie a sebeironie, moudrost a empatie.

Knihu lze objednat na těchto stránkách:

https://eknihyjedou.cz/pred_pacientem_se_neschovas

Účastníci Řehečské slepice 2024. Foto Martin Žantovský

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 25. Číslo 5. Květen 2024.

(5.května 2024)

ikobra.rehec.cz